

Saul király bukása
Suhai György
 Langham konferencia
 2021.02.24.

Miért olyan fontos mások véleménye? Miért olyan fontos, hogy mit gondolnak rólunk az emberek? Miért nem merjük nyíltan fölállalni a véleményünket, pláne ha az egyezik Isten Ígésével? Miért kötünk annyi kompromisszumot, amikor az Isten szavának való engedelmségről van szó? Miért nem merünk konfliktusokat vállalni Isten Ígéséért, amikor valami nem Isten akarata szerint zajlik a gyülekezetben vagy a ránk bízottak életében? Vezetőként különösen is nagy kísértés az, hogy megpróbáljuk úgy hirdetni, képviselni Isten Ígését, hogy nehogy valakit is megbántsunk vele, nehogy valakit vagy valakinek a tetszését elveszítsük, pláne, ha számunkra fontos, közeli emberekről van szó. Inkább nem szólunk, inkább nem beszélünk róla, pedig Isten Ígéje erre bátorít: mondjuk el az igazságot, szeretetben. Minél több ember felé szolgálunk, annál nagyobb ez a kísértés. Missziói vezetőként és bibliaiskolai tanárként folyamatosan küzdök ezzel a kísértéssel. Tudom, hogy mire hív Isten Ígéje, mégsem merem maradéktalanul megtenni, mert félek, hogy akkor elveszítem azt az embert.

Az 1 Sám 15 alapján, egy jól ismert ÓSZ-i szereplő, Saul király egyik engedetlenségén, életének egyik szívbe markoló epizódján keresztül szeretném bemutatni ezt a jelenséget és a jelenség mögött álló lelki dinamikát és bemutatni azt is, hogy mi az Isten által nyújtott evangéliumi megoldás erre a sokunkat érintő problémára.

Az 1 Sám 15:1-től olvasom az Igét a fejezet végéig (a Revideált Károli Bibliából, szükség szerint az ősi szöveg alapján pontosítok) és a következő kérdésekre keressük a választ:

1. **Miben állt Saul engedetlensége? (1-9)**
2. **Hogyan reagált Saul az engedetlenségével való szembesítésre? (12-21)**
3. **Mi volt Saul engedetlenségének a következménye (megbánta 10-11, királyi elvettetés 22-23, 35)**
4. **Mi volt Saul engedetlenségének az oka? (17, 24)**
5. **Mi az engedetlenség ellenszere?**

1 Sám 15:1 Azután ezt mondta Sámuel Saulnak: Engem küldött el az ÚR, hogy királlyá kenjelek föl népe, Izráel fölött. Most hát figyelj az ÚR beszédére.

Alapvetően két főszereplője van ennek az epizódnak (ha nem számoljuk bele Istent, aki minden történet Főszereplője). Az egyik Sámuel, a próféta, aki Isten „hangja”, szócsöve Saul számára. A másik főszereplő Saul. Nézzük meg röviden ki is volt ő.

A Bírák könyve azzal a refrénnel zárul, hogy „nem volt király Izráelben, mindenki azt cselekedte, amit jónak látott” (). Káosz és anarchia jellemezte ezt az időszakot. Isten népének tehát egy királyra, egy isten szerinti vezetőre volt szüksége. Sámuel könyve az egységes királyság kezdetét mutatja be, azaz, hogy hogyan kezdte el Isten betölteni ezt a szükségét. Saul volt Izráel népének első királya, akit Isten választott, a nép kívánságának, tetszésének engedve. Most nem megyünk bele a királyválasztás bálványimádással vegyes indítékába.

A lényeg, hogy Saul tulajdonképpen a nép választása volt (1 Sám 8:18) és **a nép tetszését élvezte.**

És Saul maga is tetszetős volt!

1 Sám 9:1-2 Volt egy ember Benjámin nemzetségéből... **Igen tehetős ember** volt. **2** Annak volt egy Saul nevű fia, **igen szép ifjú**. Senki sem volt nála szebb Izráel fiai közül. **Egy fejfel magasabb volt az egész népnél.**

Tehetős családból származó, fiatal, jó kiállítású, daliás, erős ember. Olyan igazi királynak való. Ő volt Izráel „Góliátja”.

És ennek ellenére Saul nagyon **komoly félelmekkel** és kisebbségi érzéssel küzdött. Félt volt. **Félt az emberektől!** És ez nem egy jó ómen egy királlyal kapcsolatban! **Félt a saját népétől.** Amikor királlyá akarják választani, félelmében elbújik és úgy kell őt előhúzni a holmik közül (1 Sám 10:21-22). **Félt és rettegett a filiszteusoktól is** (1 Sám 13:7).

Isten mégis őt teszi királlyá az ő népe felett. Saulnak, mint a királyoknak általában, egyetlen fő küldetése volt: figyelnie kellett az Úr szavára! És meg kellett tennie mindazt, amit az Úr mondott neki, Sámuel próféta által. Így kapcsolódunk be a történetbe.

1. Miben állt Saul engedetlensége?

Egy újabb isteni parancs hangzik el (a 2. verstől folytatom):

1 Sám 15:2-9 Így szól a Seregek URa: Megemlékeztem arról, amit Amálék Izráellel cselekedett, hogy útját állta, amikor feljött Egyiptomból. **3** Most azért menj el, és verd meg Amálékot, és pusztítsátok el mindenét. Ne kedvezz neki, hanem öld meg a férfit és az asszonyt is, a gyermeket és a csecsemőt is mind, valamint az ökröt, a juhot, a tevét, a szamarat. **4** Ekkor összehívta Saul a hadinépet, és megszámlálta őket Teláimban, kétszázezer gyalogost és tízezer embert Júdából. **5** Azután Amálék városáig hatolt, és ott lesbe állt egy völgyben. **6** A kénieknek ezt mondta Saul: Menjetek el innen, távozzatok el az amálékiek közül, hogy titeket is el ne pusztítsalak velük együtt, mert ti irgalmasságot cselekedtetek Izráel minden fiával, amikor Egyiptomból följöttek. Erre eltávoztak a kéniek az amálékiek közül. **7** Saul pedig megverte Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, mely Egyiptommal szemben van. **8** Agágot, az amálékiek királyát élve fogta el, de az egész népet kardélre hányatta. **9** Saul és népe azonban megkímélte Agágot és a juhoknak, marháknak a javát, azaz a másodellésüket és a bárányokat. Mindazt, ami jó volt, nem akarták elpusztítani, csak ami hitvány vagy értéktelen dolog volt, azt pusztították el.

Isten megparancsolja Saulnak, hogy teljesen semmisítse meg az amálékiakat bosszúból azért, amit Izráellel tettek a kivonuláskor. Saul azonban nyíltan ellene szegül az isteni parancsnak. Ez volt Saul második, súlyos következménnyel járó engedetlensége. Az első az volt, hogy nem várta meg Sámuel az áldozatbemutatással egy hasonló háborús helyzetben (1 Sám 13). A továbbiakból pedig kiderül, hogy ez a második engedetlenség volt Saul utolsó dobása. Mindkét esetben **az Isten szavával szembeni engedetlenségről** van szó.

3. Mi volt Saul engedetlenségének a következménye?

Nézzük meg, hogy reagál Isten Saul engedetlenségére.

1 Sám 15:10-11 Akkor így szólt az ÚR Sámuelhez: **11 Megbántam, hogy királlyá tettem Sault**, mert eltávozott tőlem, és beszédeimet nem tartotta meg. Sámuel is felháborodott, és egész éjszaka az ÚRhoz kiáltott.

„*Megbántam*” - Ez egy nagyon erős érzelmi reakció Isten részéről. Ahogy Sámuel részéről is a felháborodás. Utoljára az özönvíznél olvastuk azt, hogy Isten valamit megbánt! Megbánta, hogy megteremtette az embert, mert annyira megromlott hogy bűnével már az egész földet megromtotta

(1 Móz 6:6-7)! És özönvízzel pusztította el a tőle elszakadt emberiséget. Szóval, nem sok jót sejtet Saulra nézve sem ez az isteni reakció.

Kimondhatjuk, hogy **Saul elvesztette Isten tetszését**. Ez az 1. közvetlen következménye az engedetlenségének. Ezt jelzi az is, hogy 4x is előkerül a „megbán” kifejezés ebben részben.

2. Hogyan reagált Saul az engedetlenségével való szembesítésre?

Hogy reagál minderre Saul?

Miután Sámuel kidühöngte magát („nagyon haragudott”, *jikhar*), útra kel, hogy felkeresse Sault.

Egy meghökkenítő jelenet következik.

1 Sám 15:12 Majd korán fölkelt, hogy reggel találkozzék Saullal. De ekkor hírül adták Sámuelnak ezeket: Saul Kármelbe ment, és **emlékoszlopot állított magának**, azután megfordult, továbbment, és lement Gilgálba.

Mennyire éles a kontraszt Isten érzése és Saul érzése között! Ennyire nem érzi Saul a drámai feszültséget? Ennyire nem érzi a súlyát az engedetlenségének? Ennyire nem jelez a lelkiismerete? Egy hangyányi bűnbánatot azért csak kellene éreznie, nem? Pont az ellenkezőjéről árulkodik ez a tette.

Noha a korabeli ókori közel keleti királyok bevett szokása volt egy-egy győzelem után az emlékoszlop állítás, az, hogy ezt a mozzanatot a narrátor megemlíti, mindenképpen jelzés értékű. Lehet hogy azt akarja jelezni ezzel, hogy Saul **nagyon is érzi azt, hogy nem élvezi már Isten tetszését** és éppen ezt akarja ellensúlyozni azzal, hogy önmagát dicséri meg, önmagát próbálja vállon veregetni. Ezzel próbálva meg betölteni azt az űrt, ami a lelkében tátong, t.i. hogy hiányzik belőle az Isten tetszése, dicsérete, hogy elvesztette az Istentől kapott dicsőséget. És ezzel az égető hiányérzettel nincs egyedül. Ez minden Istentől elszakadt ember problémája.

Erre utal Pál, amikor azt írja, hogy „mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk Isten dicsősége/dicsérete nélkül” (Rm 3:23). A nagy kérdés, hogy mit kezdünk ezzel a hiánnyal. Mert hogy a természetes reakciónk nekünk is ugyanez: **megpróbáljuk felhívni magunkra a figyelmet**.

Megpróbálunk dicsőséget, nevet szerezni magunknak valamilyen tettünkkel (mint a bábéli toronyépítők: „*építsünk egy égisz toronyt és szerezzünk magunknak nevet*”, **1 Móz 11:4**). Lehet, hogy épp az igehirdetői szolgálatunkkal, az Istentől kapott hivatásunkkal próbálunk emlékoszlopot állítani magunknak. Szeretnénk jó igehirdetők lenni! Ez jó. De miért szeretnénk jó igehirdetők lenni? Hogy ezáltal szerezzünk magunknak nevet, dicsőséget?

Ez nálam akkor lepleződött le, amikor az egyik tanításom után, amibe mindent beleadtam, az egyik munkatársam csak ennyit mondott: „hát nem voltál formában”. Napokig magam alatt voltam.

Ez a dicsőség/dicséret hiány megmutatkozhat abban is, hogy mindenhol ott akarunk lenni, ott akarunk nyüzsögni minden keresztyén programban és kezdeményezésben, hogy felfigyeljenek ránk és elismerjenek végre. De hosszú távon ez sem fogja tudni csillapítani a hiányérzetünket. Ahogy Sault sem tudta megelégtetni az emlékoszlop állítása.

A Kármel nem a Kármel-hegyet jelöli, hanem egy települést Júdában, a déli országrészben.

Érdekes, hogy épp Gilgálba megy és épp ott kerül sor a szembesítésre. Itt történt ugyanis a királlyá választása (1 Sám 11:14-15)! Nézzük ezt a szembesítést:

1 Sám 15:13 Amint Sámuel Saulhoz érkezett, azt mondta neki Saul: Az ÚR áldottja vagy te. **Teljesítettem, amit az ÚR parancsolt.**

Vagyis mielőtt még megpróbálnád felkorbácsolni a lelkiismeretemet és szememre hányni már megint az engedetlenségemet, hadd szögezzem le, hogy velem minden rendben van! Saul előre tagad. Megpróbálja becsapni a prófétát, a két lábon járó lelkiismeretét. A **tagadás** egy tipikus első reakció a szembesítésre. De Sámuel nem dől be a hazugságnak.

14 Sámuel azonban ezt mondta: Mi az a juhbégetés (**juh hang**), mely a fülemben hat, és az az ökörbőgés (**ökö hang**), amelyet hallok? **15** Saul ezt mondta: Az amálékiektől hozták azokat, mert **a nép megkímélte a juhok és az ökrök javát**, hogy feláldozza az Úrnak, a te Istenednek. A többi pedig elpusztítottuk.

Amikor látja, hogy nem használ a tagadás, **hárítani kezd** és **kifogásokat keres** (akárcsak egykor Ádám, 1 Móz 3). A nép a hibás, ők nem teljesítették az Úr parancsát, de ők is csak azért tartották meg a jószágok javát, hogy feláldozzák, kinek?, FIGYELJ!, az Úrnak a „**te Istenednek**”. Ezek szerint Saul maga is érzi, hogy ő egy másik istennek szolgál. Sámuel és Saul két külön malomban örülnek.

16 Akkor Sámuel ezt mondta Saulnak: Engedd meg, hogy megmondjam neked, amit az ÚR mondott nekem ma éjjel. Ő pedig így felelt: Beszélj!

Mintha azt mondaná: Mond csak, amit akarsz, én már végeztem a te Isteneddel, úgysem tudsz meggyőzni. **És ekkor Sámuel elkezd leleplezni Saul szívét és cselekedetei legbensőbb mozgatórugóját.**

4. Mi volt Saul engedetlenségének az oka?

A „miértet” akarja megtudni. Saul engedetlenségének megértéséhez nagyon fontos, amit Sámuel mond:

1 Sám 15:17 Erre Sámuel azt mondta: **Nemde kicsi voltál a saját szemedben**, mégis Izráel törzseinek fejévé lettél, és az ÚR királlyá kent föl Izráel fölött?!

Vagyis Sámuel, Isten szócsöveként, bevilágít Saul szívébe és azt mondja: Isten nagyon jól ismert téged, tudta, hogy milyen kisebbrendűségi érzéssel, milyen félelmekkel küzdesz a lelked legmélyén, hogy mennyire nem tartottad magad semmire, hogy mennyire értéktelennek, senkinek gondoltad és érezted magadat. De az Isten felemelt téged, értékessé, nagygyá, fontossá, elismertté tett. Megajándékozott téged az ő királyi dicsőségével. Kézzel foghatóan, látványosan, mindenki számára érzékelhető módon betöltötte a szívedben tátongó hiányt! Izráel királyává tett! Bizalmat szavazott neked, **megajándékozott az ő tetszésével.**

1 Sám 15:18-19 Elküldött téged az ÚR utadra, és azt mondta: Menj, pusztítsd el a vétkes amálékieket, és hadakozzál ellenük mindaddig, amíg csak meg nem semmisíted őket. **19 Miért nem hallgattál az ÚR hangjára**, miért estél neki a prédának, és tetted azt, amit rossznak lát az ÚR?

Miért nem volt neked elég Isten tetszése? **Miért nem tudtál ebből erőt meríteni a neki való engedelmességhez?** Miért nem késztetett szívből fakadó, megalkuvás nélküli engedelmességre ez az isteni megbecsülés és felkarolás? De mi volt akkor Saul erőforrása?

Nem kizárt, hogy ez egy ugyanolyan közeledése Istennek a vétkes Saul felé, mint ahogy egykor Ádámhoz közeledett a bűneset után, akkor is kérdezett. Esélyt akart adni a bűnbánatra? De Saul szívét már nem lágyítja meg az isten egykori felkaroló szeretetére való emlékeztetés sem. Továbbra is tagad és mentegeti magát:

1 Sám 15:20-21 Saul így felelt Sámuelnek: Én bizony hallgattam az ÚR szavára, és azon az úton jártam, amelyre az ÚR elküldött, és elhoztam Agágot, az amálékiek királyát, és elpusztítottam az

amálékieket. **21** De a nép elvette a prédából a kiirtásra szánt juhoknak és ökröknek a javát, hogy feláldozza az **ÚRnak, a te Istenednek** Gilgálban.

Ez ugyanaz a korábbi lemez. Saul szíve menthetetlenül megkeményedett. Újra megerősíti, hogy nem vétkezett és hogy Sámuel Istene nem az ő Istene, ezért nincs is már súlya, sem hatása az Ő szavának. Nem maradt számára más, mint az ítélethirdetés, az elvettetés, akár csak Ádámnál.

3. Mi volt Saul engedetlenségének a következménye?

1 Sám 15:22-23 Erre azt mondta Sámuel: Vajon kedvesebb-e az ÚR előtt az égő- és véresáldozat, mint az ÚR szava iránti engedelmisség? Íme, jobb az engedelmisség a véresáldozatnál és a szófogadás a kosok kövérjénél! **23** Mert olyan az engedetlenség, mint a varázslás, és az ellenszegülés, mint a romlottság és a bálványimádás. **Mivel megvetted az ÚR beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király.**

Az Isten, a Nagy Király, a Seregek Ura szavának való ellenszegülés főben járó bűn, Saul. Olyan súlyos, mint a két legsúlyosabb bűn: a varázslás vagy bálványimádás. És te királyként, a nép felkent vezetőjeként, tehát Isten első számú földi képviselőjeként szegültél ellene Isten parancsának és bűnbe vitted ezzel az egész népet. Te nem érzed ennek a súlyát?

Ezért Isten is elvet téged és nem lehetsz többé király! Vagyis tudd meg, hogy **Isten visszavonta tőled a tetszését** (amiből nem tudtál erőt meríteni) **és elveszi tőled a királyságot is.**

És ekkor megtörik Saul! Végre beismeri vétékét és igazat ad Isten szavának. Legalább is úgy tűnik. Ez egy nagyon fontos fordulópont, hiszen **itt szembesül Saul az engedetlensége következményével!**

1 Sám 15:24-25 Erre Saul ezt mondta Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az ÚR szavát és a te beszédedet. **Mert féltém a néptől** (vagy: Értsd meg, hogy féltém **a néptől**), azért hallgattam a szavukra. **25** Bocsásd meg azért vétkeket, és térj vissza velem, hogy könyörögjek az ÚRnak.

„Féltém a néptől” - Saul lecserélte Istent a népre. Isten szava helyett a nép szavára figyelt (próbált volna ő mindkettőnek engedelmeskedni, de szinte mindig Isten húzta a rövidebbet). Miért? Mert jobban félt a néptől, mint Istentől. Nagyobb tekintélye volt számára a nép szavának, mint Isten szavának. Nagyobb súlya és ereje volt az emberek véleményének, mint Isten véleményének. Többet jelentett számára az emberek tetszése, mint Isten tetszése és ez vezetett Saul bukásához. Isten tehát *elveszi Saultól azt a királyságot, azt a szolgálatot, amit ő arra használt, hogy az emberek tetszését próbálja meg bezsebelni az Isten tetszése helyett.* Ez volt Saul első számú eszköze önmaga megelégtetésére.

Ha már nem maradhat titokban a bűnöm, akkor **hadd tartsak látványos bűnbánatot!** – mondja Saul. De Sámuel nem dől be ennek a manipulációnak sem. Jól tudja, hogy mi jár Saul fejében.

1 Sám 15:26-29 Sámuel pedig ezt felelte Saulnak: Nem térek vissza veled, mert megvetted az ÚR beszédét, és az ÚR is megvetett téged, hogy ne légy király Izráel fölött. **27** És amikor Sámuel megfordult, hogy elmenjen, Saul megragadta felsőruhájának a szárnyát, és az leszakadt. **28** Ekkor azt mondta neki Sámuel: Elszakította tőled az ÚR a mai napon Izráel királyságát és másnak adta, aki jobb nálad. **29** Izráel Felségese pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember ő, hogy valamit megbánjon (ld. 4 Móz 23:19).

Nincs vissza út, Saul. Isten részéről a tárgyalásnak vége. Itt kerül elő másodszor a „megbán” kifejezés. De itt nem a „bánkódik” értelemben szerepel, hanem arra utal, hogy Isten nem gondolja meg magát Saul elvettetésével kapcsolatban, azaz nem változtatja meg a döntését. És döbbenetes, hogy mi járt még ekkor, az elvettetése után is, Saul fejében:

1 Sám 15:30 Saul azt mondta: Vétkeztem, **de azért becsülj meg engem népem vénei előtt és Izráel előtt.** Jöjj vissza velem, hogy könyörögjek az ÚRnak, **a te Istenednek.**

Oké, értem, hogy véglegesen elveszítettem Isten tetszését, de legalább akkor segíts nekem abban, hogy valamiképpen **megtarthassam az emberek tetszését!** Segíts megőrizni a látszat dicsőségét! Segíts, hogy legalább a nép szemében ne váljak (újra) egy kis senkivé! Szó szerint az áll itt, hogy „*de azért dicsőíts meg/adj dicsőséget nekem a népem vénei előtt*”. Az Isten a te Istened, a nép az én népem, a nép az én istenem, amelyből én értékességet, fontosságot, elismertségemet, azaz a dicsőséget merítek. Értsd meg Sámuel, hogy ha a népem tetszését is elveszítem, akkor végem van! Érzitek, érzékelitek Saul bálványimádásának a mélységét?

És ez mindmáig egy folyamatos kísértés számunkra, vezetők, tanítók, igehirdetők számára is, **hogy eszközként tekintsünk a ránk bízottakra.** Hogy ahelyett, hogy őket szolgálnánk és táplálnánk az Isten ígéjével, ahelyett, hogy engedelmességre vezetnénk őket, az ő tetszésükért küzdve használjuk őket arra, hogy megalégtítsük magunkat. Ezért alkuszunk meg, ezért kerüljük a konfliktusokat. Ezért vesszük el az élet sok üzenetünknek, ezért finomkodunk és próbálunk nagyon körültekintően, politikailag korrekt módon fogalmazni, hogy ne hogy bárkinek a tetszését elveszítsük. Nem merünk szókimondóak lenni, nem merjük felvállalni és hirdetni az Igazságot, kompromisszum nélkül. Mert mi is félünk az emberektől. Félünk az elutasítástól. És képesek vagyunk a végletekig megőrizni, fenntartani a látszatot.

Ez a bálványimádás legszörnyűbb formája. Istentől kapott szolgálat és vezetői tisztség, Istentől ajándékba kapott, ránk bízott emberek. Kívülről minden szép és jó és belülről mégis üres, romlott, hazug bálványimádás az egész. Hogy fájhat ez Istennek? Óh, hány gyülekezetben jártam, ahol kézzelfogható volt ez a bálványimádás!

1 Sám 15:31-35 Erre Sámuel Saullal tért vissza, és Saul könyörgött az ÚRnak. **32** Sámuel pedig ezt mondta: Hozzátok ide elélem Agágot, Amálék királyát. Agág odament hozzá kevélyen, mivel ezt gondolta magában: Bizonyára eltávozott a halál keserősége. **33** De Sámuel ezt mondta neki: Ahogy a te kardod asszonyokat tett gyermektelenné, úgy legyen gyermektelenné minden asszony között a te anyád is! És darabokra vagdalta Agágot az ÚR előtt Gilgálban.

Visszatér ugyan Sámuel Saullal, de nem azért, hogy a bálványimádáshoz, a képmutatásához asszisztáljon, hanem azért, hogy megtegye azt, amit Saul elmulasztott: végre hajtja a *héremet*, miszlikké aprítja az amálékiek királyát.

34 Ezután Sámuel elment Rámába, Saul pedig fölment az ő házához Gibeába, Saul városába. **35** Sámuel pedig nem látogatta meg többé Sault egészen halála napjáig. De Sámuel bánkódott Saul miatt. Az ÚR pedig megbánta, hogy királlyá tette Sault Izráel fölött.

A későbbiekből kiderül, hogy Saul olyannyira elveszítette Isten tetszését, hogy Isten Lelke helyett egy gonosz lélek (a rettegés lelke) kezdi el gyötörni (16. rész). Ennek köszönhetően egyre jobban kiteljesedik Saul életében a félelem, mely végül öngyilkosságba kergeti őt. Micsoda dráma! Micsoda tragédia!

5. Mi az engedetlenség ellenszere?

Saul tragédiája valójában az ember tragédiája, mely könnyen válhat a mi saját életünk és szolgálatunk tragédiájává is, ha nem tudunk megnyugodni Isten elismerésében, elfogadásában, dicséretében! **Ez a kulcsa az engedelmisségünknek!** Egyedül ez képes bennünket engedelmisségre készíteni. Meg kell, hogy értsük és hittel rá kell tudnunk állni arra az igazságra, hogy Isten a mi teljesítményunktől, érdemeinktől, képességeinktől, adottságainktól vagy éppen a gyengeségeinktől függetlenül

megbecsül és szeret és szeretett már jóval az előtt, hogy szolgálatba állított volna és már rég (a megtérésünk pillanatában) megajándékozott minket az ő dicsőségével! Ez az evangélium.

És itt jön be Jézus a képbe! Jézus az a tökéletes király, akire Isten népének szüksége van! Hogy ne az átkok hanem az áldások áradjanak ránk. Jézus, ellentétben Saullal és a későbbi királyokkal, tökéletesen engedelmeskedett Isten szavának, mert tökéletesen megelégtette őt az Atya tetszése.

Mk 1:11 És szózat hangzott a mennyből: Te vagy az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm. – ezzel indítja útjára Jézust a földi szolgálata kezdetén!

Jn 4:34 Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki elküldött engem, és az ő munkáját elvégezzem.

Fil 2:8-9 És amikor emberi formában volt, megalázta magát (azaz nem számított neki az emberek tetszése), engedelmes volt halálig, mégpedig a kereszthaláláig. Ezért Isten is felmagasztalta őt, csakúgy, mint Saull és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való.

És Isten ugyanazt tette velünk is, Krisztusban, mint Saullal. Lehet, hogy mi is kicsinek, méltatlannak, értéktelennek, alkalmatlannak éreztük vagy érezzük magunkat, mint Saul, tele félelemmel, szorongással, kisebbségi érzéssel, vagy szégyelljük vagy szégyelljük magunkat talán a származásunk, a családi háttérünk, hiányos képességeink vagy a múltunk vagy bármi más miatt.

„Nemde kicsi voltál a saját szemedben?” Nemde kicsinek érezted magadat te is? – kérdezi Isten tőlünk is.

Ef 2:4-7 De az irgalomban gazdag Isten **az ő nagy szeretete által, amellyel minket szeretett, 5** minket, akik halottak voltunk vétkeinkben, Krisztussal együtt megelevenített – kegyelemből van üdvösségetek –, **6** és vele együtt feltámasztott, és **vele együtt ültetett a mennyekbe Krisztus Jézusban, 7** hogy megmutassa az eljövendő időkben az ő kegyelmének felséges gazdagságát irántunk való jóságából a Krisztus Jézusban. Ezt tette volna Saullal is! Az ő kegyelmének felséges gazdagságát akarta volna neki is megmutatni, ahogy azt meg is tette később Dáviddal. De Saul ezt visszautasította.

Krisztusban mi is megkaptuk ezt a szeretetet és ezt a dicsőséget! Isten egyszer csak belenyúlt az életünkbe, betöltötte szeretetével a szívünkben tátongó űrt, elvette a félelmünket és hihetetlen magasságokba emelt és hihetetlen dicsőséggel ajándékozott meg minket, ingyen, kegyelemből! Az Atya szeretett királyi gyermekeivé lettünk! Krisztussal együtt uralkodunk! Kell-e ennél nagyobb méltóság? Minden más csak hab a tortán. A szolgálatunk is! Hogyne elégítene meg ez minket?

Hidd el, kérlek, hogy nem szűkölködsz többé az Isten dicsősége nélkül! Nem kell dicsőséget koldulnod senkitől! Nem vagy többé rászorulva az emberek tetszésére.

Amit Jézusnak mondott az Atya, az ránk is igaz: „*Te vagy az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm*” Csak ez az örömhír, az Atya tetszése képes megóvni bennünket az emberektől való félelemtől, az ebből fakadó engedetlenségtől és attól a tragédiától, ami Saul életében bekövetkezett.

1 Jn 4:18 A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiúzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár; aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.

Higgy Isten Szavának! Nyugodj meg Isten szeretetében és dicsőségében. Csak ez által leszel képes és szabad arra, hogy szívből, bátran, kompromisszumok nélkül engedelmeskedj Isten Szavának!

És ezáltal válhatsz Isten szerinti vezetővé.

Ha nincs Isten imádat, az önimádat és emberek imádata fogja kitölteni az űrt, ami bálványimádás!